

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο καρδινάλιος Δυβού είχε ένα οικονομόν ο όποιος τον έκλεβε όλο τον χρόνο. Την Πρωτοχρονιά όμως πήγε κι' αυτός μαζί με τό άλλο πρωτοπικό της υπηρεσίας για να πάρη τα δώρα του.

— Σου χαρίζω όσα μου έκλεψες, του είπε ο καρδινάλιος. Ο οικονομόν υποκλίθηκε και δλον τον επόμενον χρόνο έκλεβε πάλι τό άφηνικό του. Μά την πρωτοχρονιά παρουσιάστηκε και πάλι για τό δώρο.

— Μά χρωστάς έφέντος και 200 λουδοβίγια, του είπε τότε ο Δυβού, γιατί ή φτενική κλεψιά σου, πέρασε τις προσδοκίες μου.

Ο Τουρκόκοτς Τάσος, σε μία πρωτοχρονιατική εχή που έκανε σε μία όραία κυρία της έγραφης τό έξης :

- Χαμένος εινε όλος ο χρόνος τον όποιον δεν άφιερώνεις κανένα στον έρωτα.

Ο Σαξέπηρ έλεγε για τό πρωτοχρονιατικά δώρα. — Το χρωσάφι και τό λαμπρά δώρα, συγγινούν περισσότερο την καρδιά των γυναικών, από τις όφρατες ευχές και τό όφρατα λόγια.

Ο L. P. du Bose έλεγε: — Η ρυτίδες μετρούνε τό χρόνια άπάνω στο πρόσωπό μας, όπως άπάνω στον δίσκο τό ώρολόγιού, μετράει ο χρόνος τις ώρες.

○

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ... ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ!...

Τρεις δλόκληρες ώρες χρείστηκε ένας άστυνομικός στη Γλασκώβη για τη σωματική έρευνα ενός ζητιάνου, ο όποιος είχε συλληφθή επ' αυτοφώρην να κλέβη ο' ένα κατάστημα. Ο Ζητιάνος αυτός φορούσε τρία ζευγάρια κάλτσες, τέσσερα σακακία, πέντε γιλέκα, τρία πανταλόνια, κι' είχε μέσα στις τσέπες του χιλιάδες άποτίσγαρα, άναριθμητα σιγίτα καμμενα, πορτοφολία, λίμνες, μαγαρίνα, κλειδιά, ένα βιβλιόριο με καταθέσεις, δέκα συναλλαγματικές, τέσσερες λίρες, διάφορα άσημηνα νομίσματα και πολλά χάκινα!... Όλα αυτά προήρχοντο από διάφορες κλοπές και τό Πλημμελειοδικείο της Γλασκώβης κατέδίκασεν τον ζητιάνο σε πέντε μηνών φυλάκιση.

και οι άλλοι φίλοι με στειρωμένα τα χερια, καθώς και οι γυναίκες του σπιτιού. Το τραπέζι τερωθής άμεισως, ήταν δε άπλωσισατο, άποτελομένο από ένα πολυτιμο στήριγμα (έκείνο που στο Γαλιανωνα λέγεται σκιμιν) έβρισαν στο όποιο έμπηκε ένας μεγάλος ασημένιος δίσκος (σ ι ν ι). Δεν είδα άν ύληρχαν πιατα, μπιαιρολήρουνα και πεσέτες. Ο Δεσποτής Γκάκιγος και ο προκριτος Στάυρος Ίωαννης έγονάτισαν από τη μια μεριά κ' από την άλλη, και ο Άλης χωρίς να χωρη καρδ, άρχισε να κουβεντιάζη μαζί τους. Η συνομιλία έκράτησε πολύ, καθώς και ή άσχηλια του ν' άκούη και να δέχεται τ' ά ρ τ ζ ι χ α ι α (άναρωσιές) έδεικνον που είχαν παρόντα.

Έβρισαν σε σ α γ α ν ι α με χάλκινα σκεπάσματα, ένα πλήθος, βρισκόνοσαν διάφορα φαγητά. Τα σαγανια αυτά ήταν άρδιασισμένα σε παγκύω, κι' ένας ψηλος αραλής — ο δοκιμαστής — τα έσκεπαζε και δοκιμαζε τό φαγητά. Οι ύρνωνοι χρησιμοποιοούν παντοτε ετοιμα προσωλια για να προλαμβάνουν τους δηλητηριαστές. Τα φαγητά τα μαρσομοσιζον στον Άλη μιλροστολιστοι ύλημεται, αυτός δε καντοσε έδανε με το κεφαλι «όχι» και ή συνομιλία του εξακολουσοσε με το Δεσποτή και τον προκριτο, που έβρισαν παντοσε γονατιστοι. Τέλος, ο Άλης τους διέτισε με τό χερσι να καθισοουν. Ο Δεσποτής έκαστηε σκευασμένο, ο Προκριτος όμως έδωλεσε να μείνη γονατισσομενος. Φαίνεται ότι αυτή ήταν ή εσημοτοπια του καρδού έκρινου μπρσσω στους αυταρχατες... Άπ' όσα φαγητά έπαρσοσισαν στον Άλη, μόνο λίγες χ α ψ ι ές έβληξε ψητο κρεας και σουλατα, έβλεπ όμως συχνά σ ε ρ μ π ε τ ι α κατακοσμημένα από ροδια... Ύστερα από πολλές ώρες, έβλεπε ή φρουρα του Άλη μαζί με τον κομπο που είχε μαζενετεί, και έπισκοπηρεσαν τό δελνω. Σακοκαλισσαν τα ψηγια και γλυφανε άκομη και οι πιατα! Ο Άλης, σαν έβλεπνος άνωρωκος, ήθελε βερβια να ευχαριστηση τη φρουρα του και τρυβουσε τη κουρνελα, για να τους όσωη καρδ να τό φάωσ όλα!... Έλεο, ο Άρμης ανερχης στη σαλα κ' έκουροκνησε. Τούτο βερβια ήταν τό συνημηα κι' δεν είχε μείνει πια πιλοτα. Τα Ιδια προσωπια εσήκωσαν τον Άλη. Εί, 20.000 γροσάτα της έποχης, έδειχνης άνεβαίναν τα έξωδα του δεικνουν και τα δώρα που έδινε τότε ή θεια μου στον Άλη!...

ΑΝΘΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο Α' ΒΑΣΙΛΗΣ

“Όπως τον τραγουδοούν στην Άρτα

Κάθε μέρος της Έλλάδος έχει και τό δικά του Κάλανδα, για τό Χριστούγεννα και για τον Άι-Βασίλη.

Άπό τό όμοιότερα εινε και τό κάλανδα της πρωτοχρονιάς, που λένε τό παιδάκια στην Άρτα, όταν γυρίζουν στα σπίτια κρατώντας φανάρια άναμμένα.

Άγιος-Βασίλης έρχεται Γενάρης ξημερώνει. — Βασίλη άπούθε έρχοσαι κι' άπούθε καταβαίνεις ; — Άπό τό μάνα μ' έρχομαι και στό σχολείο πηγαίνο. — Βασίλη έξοις γράμματα πίσ' μας την Άλφα-βήτα. Στην πατερίτσα άκούμπησε να ψη την Άλφα-βήτα κι' ή πατερίτσα ήταν χλωρή, κι' έπίταξε βλαστάρια και στην κορφή του βλασταριού, πάει πουλι να κάρη. Πέρνει νερό στα γύγια του και γίνι στα φτερά του. ραντίζει τον άφέντη μας, ραντίζει την κυρά του.

Στό τέλος του άνωτέρω τραγουδιού, άρχίζουν τα έγκώμια για τους νοικοκυραίους.

Άπό τό καλύτερο Άρτινιά έγκώμια εινε και τό κατωτέρω : Το ένα εινε για τον νεο του σπιτιού.

Ένα μικρό, μικρούτικο, του βασιληά τ' άγγόνι, τριγύρω-γύρω έρχεται βασιλικό μαζώνει. Βασιλικό κι' άμύσσαντο, τρία κλωνάρια μύσση, τόνα δίνει της μάνας του τάλλο της άδελφής του τό τρίτο τό καλύτερο της άγαπητικιάς του.

Τό άλλο εινε για την κοπέλλα του σπιτιού :

Έδώ στα σπίτια τα ψηλά τα μαγαροχτισμένα έδω 'αι κόρη άμορφη, κόρη μακροματοσθα. Της τάζου άνδρα βασιληά της τάζου άνδρα οργη. Αν θέλει άνδρα βασιληά, δεν θέλει άνδρα οργη. μόν' θέλει τ' άγορόντοπουλο με τις πολλές χιλιάδες, πώχει άμπίλια άτρίγητα μαζί με τρυγητάδες πώχει και μύλους δωδεκα με χιλίους μυλωνάδες. Οι έξ έλδθουν με νερό, οι πέντε με τό γάλα, κι' ο τρίτος ο καλύτερος έλδθε με τό μέλι.

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟ ΕΠΙΝΕ...

Ο κύριος Ντυπόν, περιφανής κρασοπατέρας και γνόστης δλων των έκλεκτών κρασών της πατρίδος του, σοιχημάτισε μία μέρα πός θα μπορούσε να καταλάβη μονάχα άπ' τη γούση τί μάρκα και πόσον έτων έδανε τό κρασί που θα έδαζε στο στόμα του. Του έδωσαν τότε ένα μαντήλι στα μάτια, έπρεσαν ένα μπουκάλι κρασί, γέμισαν ένα ποτήρακι και του τό δωσαν να τό πιη.

- Τι κρασί εινε αυτό; τον ρώτησαν. — Του Σατώ Έκάρ. Έίκοσι χρωνον κρασί, άποκριθήκε άδιστάκτως ο κύριος Ντυπόν. Το είχε βρει! Του προσφέρουν τότε άλλο ποτήρι. — Κι' αυτό ; — Μοντρασό. Δεκαπέντε χρονών !

Του προσεφεραν άλλα έπτα ποτήρακια, γεμάτα διαφορετικά κρασιά, με ό κυριος Ντυπόν σε κανένα έρω άπσοσε έξω. Οι παρσάμενοι χειροκρότησαν τότε τον ελδθοντα κρασοπατέρα κ' έσοιμάζονταν να τους λύσουν τό μαντήλι άπ' τα μάτια, αφού είχε κερδίσει τό σοιχημα. — Σταθήτε ! φωάζει άξαφνα κάποιος άπ' την παρσα. Θα τό δώσω κ' έγω να πιη ένα κρασί, να δοуме θα καταλάβη τί μάρκα εινε.

Συγχρόνως ο κύριος αυτός έθηκε μία στιγμή άπ' τό δωμάτιο και γύρισε : έ λίγο κρατώντας σιά χερσι του ένα ποτήρι, τό όποιο πλησίως άμείσως στα χελια του Ντυπό.

Μά ο κύριος Ντυπόν τα έθαγε. «Ηπιε μία γουλιά άπ' αυτό τό κρασί, και δευτερη και τρίτη, αδειασε όλο τό ποτήρακι, πλα άγίως κάμπουσε τη γλωσσα του, εγλυψε άλλο τόσο τό χελια του και, τέλος, σηκώθηκε άπελοπιμένος κ' έόηλωσε σιτην ομητηρη με ύφος κατασοχηνης :

— Όμολογώ ταπεινότητα πός δεν έξερω τί πράγμα εινε αυτό. Πρώτη φορά στη ζωη μου βαζω στο σισμα μου τεισο ύδρο... — Τό ήξερα, άποκριθήκε τότε σκαρμενος στα γέλια ο φίλος του. Είνε... καθαρό νερό !...